

Vivianne voetbalt

*Op weg naar de
Olympische Spelen*

Karakter Uitgevers B.V.

1

'Wil je misschien wat noedels? Het duurt nog even voordat we de maaltijd serveren.'

Vivianne keek op van haar voetbaltijdschrift. 'Nou, graag!' zei ze tegen de stewardess.

De stewardess liep weg en kwam een paar minuten later terug met een kom hete noedels, die ze op het uitgeklapte tafeltje voor Vivianne neerzette. 'Spannend hoor, in je eentje naar Japan reizen,' zei ze. 'Dat had ik ook wel gewild toen ik zo oud was als jij. Ik vond Japan altijd erg interessant. Wat is het eerste wat je gaat doen?'

Vivianne keek op haar telefoon. 'Volgens het supergeorganiseerde schema lever jij mij eerst af bij de organisatie van de meidenvoetbalpromotietour,' begon ze.

'Vanzelfsprekend,' zei Valerie. 'Daar ben ik voor. Mijn collega's en ik zorgen ervoor dat je op het vliegveld van vertrek en dat van aankomst wordt opgevangen.'

'En intussen leg je me in de watten. Die noedels zijn superlekker!' zei Vivianne, terwijl ze met de eetstokjes

in haar rechterhand snel wat noedels uit de kom had gevestigd. Met haar linkerduim scrollde ze door het reis-schema op haar telefoon. 'Vanmiddag ontmoet ik alle andere meisjes van het internationale meidenteam en is er een soort welkomstceremonie. Er zijn diverse trainingen en ergens deze week spelen we dan een wedstrijd.'

'Heel bijzonder,' zei Valerie. 'En dat allemaal om meidenvoetbal bekender te maken?'

'Ja. In sommige landen is het de populairste sport, maar in andere landen mag er wel wat meer aandacht voor meidenvoetbal komen. Daarnaast is deze week ook een beetje zoals de Olympische Spelen: het gaat om sportief gedrag, om samen sporten. Er zijn meisjes uit Noord- en Zuid-Amerika, uit Afrika, uit Europa en natuurlijk uit Azië. We spelen als internationaal meisjesteam tegen een elftal van bekende Japanse oud-voetballers.'

'En hoe ben jij in het team gekomen?' vroeg Valerie. 'Ken je mensen in Japan?'

Vivianne schudde haar hoofd. 'Helemaal niet! Het kwam door een vriendschappelijke wedstrijd van ons elftal in Valenciennes, in Frankrijk. Onze trainer Freek is bevriend met een trainer die betrokken is bij de organisatie van het internationale meidenelftal. Freek vroeg of ik daaraan mee wilde doen.'

'Daar moest je natuurlijk heel lang over nadenken,' zei Valerie met een knipoog.

'Heel lang, ik had natuurlijk he-le-maal geen zin om naar Japan te gaan,' zei Vivianne lachend.

De piloot van het vliegtuig gaf het cabinepersoneel een instructie over de intercom.

'Ah, ik moet weer verder,' zei Valerie. 'Kun jij ook even rustig je noedels opeten. Als je iets nodig hebt, druk je op het knopje, hè?'

'Dat doe ik,' zei Vivianne.

'De misosoep die we tijdens de vlucht serveren is erg lekker,' zei Valerie. 'Die kom ik je straks brengen.'

'Super, dank je wel.' Vivianne leunde tevreden achterover en keek door het raam naar de witte wolken waar ze boven vlogen. Wat haar betreft mocht de vlucht nog wel even duren.

Het vliegtuig landde zonder problemen op het vliegveld van Osaka in Japan. Valerie liep met haar mee naar de hal waar passagiers werden opgehaald. In de zee van gezichten van mensen die op familie, vrienden of kennissen wachtten stond een man met een donker pak. In zijn handen hield hij een bordje vast waarop 'Ms Miedema Vivianne' stond.

'Nou, *miss* Miedema Vivianne, het lijkt me dat we je chauffeur gevonden hebben,' zei Valerie lachend. Ze gaf Vivianne een hand en zei: 'Veel plezier deze week. Ik hoef niet "veel succes" te zeggen, want natuurlijk gaan jullie die wedstrijd tegen de Japanse mannen winnen!'

Vivianne lachte ook. 'Natuurlijk.' Ze schudde Valeries hand en bedankte haar hartelijk voor de goede zorgen aan boord van het vliegtuig. Daarna stelde ze zich voor aan de Japanse man. Valerie wisselde kort wat infor-

matie met de man uit en nam toen afscheid van hen allebei.

De man die Vivianne kwam ophalen stelde zich voor als Kiyoshi. 'Ik ben nauw betrokken bij het organiseren van de vriendschappelijke wedstrijd in Japan,' zei hij in het Engels. 'Jij bent de laatste die in Tokyo is geland. De rest van de meiden is al in de herberg of is onderweg. Ik verheug me ontzettend op de komende week.'

'Ik ook!' zei Vivianne.

Buiten de aankomsthal stond een lange rij taxi's te wachten. Kiyoshi gebaarde dat Vivianne hem moest volgen. 'Het is nogal druk hier, maar ik heb een taxi gereserveerd.' Ze liepen voorbij de rij taxi's naar een identieke wagen die een eind verderop stond te wachten.

'Hé, rijden auto's hier aan de linkerkant van de weg?' zei Vivianne verbaasd. 'Dat wist ik niet.'

Kiyoshi glimlachte. 'Dat is een van de voordelen van dit internationale meidenvoetbalteam. Je komt ook nog wat te weten over andere culturen. Ik hoop dat het een leuke en leerzame week voor je wordt.'

De taxichauffeur was aan het praten met een oude man met wit haar, maar stopte daarmee toen hij Kiyoshi en Vivianne zag aankomen. De oude man keek Vivianne kort aan. Meteen boog hij voor haar en mompelde iets in het Japans.

Vivianne boog ook en vroeg Kiyoshi wat de oude man had gezegd.

Kiyoshi kuchte, glimlachte en zei in het Engels: 'Hij heet je welkom in Japan.'

De oude man maakte nog een buiging en liep weg. Kiyoshi opende het portier van de taxi voor Vivianne, zodat zij plaats kon nemen. De taxichauffeur ging achter het stuur zitten. Terwijl Kiyoshi naar de andere kant van de auto liep om in te stappen, boog de taxichauffeur zich snel naar Vivianne en zei: 'Miss, de oude man gaf u een waarschuwing. Hij zei dat u voorzichtig moet zijn in Japan en dat hier voetballen ongeluk brengt.'